N:o 8 a.

Ank. till Riksd. kansli den 9 mars 1900, kl. 2 e. m.

Utlåtande, angående Kongl. Maj:ts i statsverkspropositionen under sjunde hufvudtiteln gjorda framställning om anslag till postverket.

(2:a U. A.)

I punkten 1 af sjunde hufvudtiteln i den till innevarande års Riksdag aflåtna proposition angående statsverkets tillstånd och behof har Kongl. Maj:t föreslagit, att Riksdagen måtte *dels*, med godkännande af de enligt statsrådsprotokollet för den 13 sistlidne januari tillstyrkta ändringar i postverkets stater, för år 1901 bestämma postverkets anslag, förslagsvis beräknadt, till 10,755,000 kronor, att utgå direkt af postmedlen, hvarigenom anslaget till postverket skulle ökas med 450,000 kronor, *dels ock* medgifva, att, i enlighet med de grunder, som på generalpoststyrelsens förslag blefve af Kongl. Maj:t fastställda, finge från och med innevarande år tills vidare af anslaget till uppbörds- och frimärkesprovision utgå full godtgörelse till de postförvaltare, kontrollörer och postexpeditörer, hvilkas inkomst af uppbörds- och frimärkesprovisionen minskades i följd deraf, att från innevarande års ingång nya postexpeditörsbefattningar tillkommit.

Slutsummorna af de för år 1901 föreslagna staterna, jemförda med de för innevarande år af Kongl. Maj:t fastställda, äro, enligt hvad åberopade statsrådsprotokollet gifver vid handen, följande:

		år 1900			år 1901	
aflöningsstaten	kr.	4,411,700:	—	kr.	4,674,300:	—
öfvergångsstaten	»	2,400:	—	»	2,400:	—
pensionsstaten	»	72,875:	—	»	71,650:	—
omkostnadsstaten	»	5,065,500:	—	»	5,452,000:	—
oförutsedda utgifter	»	465,000:	—	»	450,000:	—
afkortningar och restitutioner m. m.	»	87,525:	—	»	104,650:	—
tillsammans	kr.	10,105,000:	—	kr.	10,755,000:	—

Utöfver staternas slutsumma innefattar anslaget till postverket för innevarande år en afsättning af 200,000 kronor till »fonden för posthusbyggnader», hvadan nämnda anslag är i riksstaten upptaget till 10,305,000 kronor eller 450,000 kronor lägre än det belopp, hvartill anslaget enligt Kongl. Maj:ts förslag skulle uppgå för år 1901.

Af den i statsrådsprotokollet (sid. 2—30) lemnade utredning inhemtas, att de föreslagna ändringarna i de särskilda staterna afse:

Ökning.

Aflöningsstaten

i anslaget till vikariatsersättning samt arfvoden åt extra biträden m. m. hos generalpoststyrelsen med	kr.	15,000: —		
i dito till vaktbetjente för uppflyttning af 100 vaktbetjente från 3:e till 1:a lönegraden med	»	10,000: —		
i dito till aflönande af poststationsföreståndare med	»	45,000: —		
i dito till aflönande af extra biträden vid distriktsförvaltningarna och postanstalterna med	»	115,000: —		
i dito till ålderstillägg med	»	14,000: —		
i dito till arfvoden åt extra vaktbetjente och till hushyresbidrag för en del betjente med	»	65,000: —	kr.	264,000: —
		Transport	kr.	264,000: —

		Transport kr. 264,000: —

Pensionsstaten:

af Kongl. Maj:t beviljade nya pensioner	»	9,825: —

Omkostnadsstaten:

i anslaget till uppbörds- och frimärkesprovision med	kr.	50,000: —	
i dito till förhyrande af de för postverket erforderliga lägenheter samt till bestridande af utgifterna för posthusens underhåll m. m. med	»	15,000: —	
i dito till expensutgifter med	»	60,000: —	
i dito till postbetjentes beklädnad och beväring med	»	40,000: —	
i dito till inköp och underhåll af inventarier med	»	40,000: —	
i anslaget till postföringskostnad vid befordran å jernväg med	»	100,000: —	
i dito till postföringskostnad vid befordran å landsväg och inom postanstalternas områden samt till landtbrefbäring med	»	60,000: —	
i anslagen till postföringskostnad vid befordran sjöledes:			
mellan fasta landet och Gotland med	»	5,000: —	
mellan Sverige och Danmark med	»	4,000: —	
mellan Sverige och England—Amerika med	»	2,500: —	
i anslaget till tillverkning af frimärken, frankokuvert, brefkort och kortbref med	»	10,000: —	kr. 386,500: —

Afkortningar och restitutioner m. m.:

höjning af anslaget med	kr.	17,125: —
Summa ökning	kr.	677,450: —

Minskning.

Aflöningsstaten:

genom uteslutande ur staten af två vaktmästarebefattningar med ..... kr. 1,400: —

Pensionsstaten:

besparing ..... kr. 11,050: —

Oförutsedda utgifter:

minskning af anslaget med ..... kr. 15,000: —

Summa minskning kr. 27,450: —

Om från summan af ökningen ..... kr. 677,450: —
drages summan af minskningen ..... » 27,450: —
erhålles det belopp af ..... kr. 650,000: —

hvarmed enligt Kongl. Maj:ts förslag postverkets utgiftsstater skulle komma att för år 1901 på det hela ökas.

Postmedlen, som i riksstaten för innevarande år uppförts med 10,800,000 kronor, hafva för år 1901 beräknats till 11,590,000 kronor. Då, på sätt ofvan angifvits, postverkets utgifter enligt staterna för år 1901 af Kongl. Maj:t beräknats till 10,755,000 kronor, skulle alltså inkomsterna komma att öfverstiga utgifterna med 835,000 kronor.

I fråga om de af Kongl. Maj:t föreslagna förändringar *i aflöningsstaten* innehåller statsrådsprotokollet hufvudsakligen följande.

I skrifvelse till Kongl. Maj:t af den 23 november 1899 med förslag till stater för postverket för år 1901 hade generalpoststyrelsen, som i förslaget till utgiftsstater först bland de anslag, hvilka borde höjas, upptagit anslaget till *vikariatsersättning samt arfvoden åt extra biträden m. m. hos styrelsen*, meddelat, att årsarfvodena för amanuenserna hos styrelsen numera i regeln började med 900 kronor, och att högsta arfvodet för närvarande, med ett undantag, utgjorde 1,600 kronor. Antalet för helt år anstälde amanuenser hos styrelsen uppginge för närvarande

till ej mindre än 55 — oberäknade de extra biträden, som varit anstälde för skrifhjelp eller vissa sorteringar af verifikationer. Det vore all sannolikhet för att det antal amanuenser, som blefve erforderligt under år 1900, måste under år 1901 ökas för att möjliggöra ärendenas gång. Af styrelsens amanuenser åtnjöte för närvarande från ifrågavarande anslag 23 arfvoden å 900 kronor, 5 arfvoden å 1,200 kronor, 7 arfvoden å 1,500 kronor, 4 arfvoden å 1,600 kronor och 1 arfvode å 1,800 kronor. Dessutom hade 5 arfvoden å lägre belopp än 900 kronor, 9 arfvoden till belopp mellan 960 och 1,080 kronor samt 1 arfvode å 1,320 kronor. Från samma anslag, hvilket för innevarande år fastställts till förslagsvis 75,000 kronor och under perioden 1 oktober 1898—30 september 1899 utvisade ett utgiftsbelopp af, i rundt tal, 76,400 kronor, utginge jemväl godtgörelse till förut omförmälda renskrifnings- och sorteringshjelp, ersättning för vikariat under semester eller tjensteresor och arfvoden till extra vaktmästare hos styrelsen. Flertalet af amanuenserna hade i en till styrelsen nyligen ingifven skrift framhållit, huru synnerligen klena deras utsigter för befordran till ordinarie befattning hos styrelsen vore, då antalet amanuenser vore så stort i förhållande till antalet ordinarie tjenstemän. De hade också erinrat derom, att denna proportion under årens lopp försämrats, att 25 af amanuenserna hade en extra ordinarie tid hos styrelsen af öfver tio år, samt att arfvodesbeloppen äfvensom proportionen mellan ordinarie och extra tjenstemän hos styrelsen vore ofördelaktigare än hos flertalet af statens större centrala embetsverk; och hade sökandena anhållit, bland annat, att från och med år 1900 amanuensarfvodena måtte sättas till lägst 1,200 kronor med successiv förhöjning efter vissa år — under förutsättning af oförvitlig tjenstgöring — intill dess arfvodet uppginge till 1,800 kronor, äfvensom att motsvarande arfvodesförhöjning måtte tillerkännas de amanuenser, som i denna egenskap redan tjenstgjort hos styrelsen under visst antal år.

Då af anförda skäl generalpoststyrelsen ansåge sig för närvarande icke böra framlägga något förslag till ökning i antalet ordinarie tjenstebefattningar, och således, med inom styrelsen år för år ökadt arbete samt deraf föranledt antagande af extra arbetshjelp, befordringsutsigterna för amanuenserna jemväl under de närmaste åren komme att te sig ogynsamma, syntes det styrelsen rättvist att genom någon förbättring i amanuensernas årliga arfvoden söka hålla dem i någon mån skadeslösa, i synnerhet som många af dem hos styrelsen skötte sådana sysslor, hvilka borde ligga i ordinarie tjenstemäns händer. De under senaste åren ökade lefnadskostnaderna i hufvudstaden hade af amanuenserna äfven åberopats — och visserligen ej utan skäl — till stöd för behofvet af arfvodes-

förhöjning. För genomförande af skälig arfvodesförbättring för styrelsens amanuenser, om än efter andra grunder och i allmänhet med lägre belopp än sökandena föreslagit, samt med afseende å nödvändigheten att för ärendenas behöriga gång anställa ökadt antal amanuenser i mån af behof hade styrelsen ansett ifrågavarande anslag ej böra för år 1901 sättas lägre än till förslagsvis 90,000 kronor, hvilket sålunda innefattade en förhöjning af 15,000 kronor.

Då departementschefen i likhet med generalpoststyrelsen ansåge tiden nu icke vara inne att hos Riksdagen göra framställning om ökning af den ordinarie personalen vare sig hos generalpoststyrelsen eller å postanstalterna, vore det enligt departementschefens åsigt uppenbart, att för de hos styrelsen anstälde amanuenserna utsigten att vinna befordran till ordinarie befattning måste åtminstone i den närmaste framtiden blifva ännu ogynsammare än hittills. Det syntes departementschefen derför synnerligen behöfligt att i någon mån höja de till desse tjenstemän utgående årsarfvoden; och funne departementschefen sig för sådant ändamål med fullt skäl kunna förorda den af generalpoststyrelsen föreslagna ökning i anslaget till vikariatsersättning samt arfvoden åt extra biträden m. m.

Beträffande *vaktbetjente vid postanstalterna* hade generalpoststyrelsen till en början anmält, att, efter det styrelsen senast afgifvit förslag till postverkets stater, af de enligt äldre stat anstälde vaktmästare två afgått. I följd häraf borde antalet dylika vaktmästare minskas från 3 till 1, hvilket föranledde en minskning af 1,400 kronor i anslaget till lön och tjenstgöringspenningar åt vaktmästare vid postanstalterna. Vidare hade generalpoststyrelsen erinrat, hurusom genom kongl. brefvet den 30 maj 1884 angående postverkets stater för år 1885 blifvit bestämdt, att, i den mån de då vid postanstalterna anstälde vaktmästare afginge, de efter dem ledigblifna vaktmästarebefattningarna icke skulle återbesättas, utan i stället antalet vaktbetjente med 500 kronors lön i motsvarande mån ökas. Emellertid hade från och med år 1900 de vid postanstalterna anstälde vaktbetjentes aflöningsförhållanden blifvit — med undantag för vaktmästare, qvarstående enligt äldre aflöningsbestämmelser — omreglerade så, att någon vaktbetjentklass med lön af 500 kronor icke vidare komme att finnas vid postanstalterna. På grund häraf och då ifrågavarande vaktbetjente dessutom numera blifvit uppdelade i vissa aflöningsklasser med afrundadt antal i hvarje klass, hade det synts styrelsen, som om det senast fastställda antalet andra vaktbetjente vid postanstalterna icke borde för de två afgångna vaktmästarnes ersättande ökas med motsvarande antal; och vore, enligt styrelsens uppfattning, nyssnämnda bestämmelse i kongl. brefvet den 30 maj 1884 att anse såsom upphäfd genom den skedda allmänna

löneregleringen för de vid postanstalterna anstälde vaktbetjente. Af denna anledning hade styrelsen nu icke föreslagit någon ökning af antalet andra vaktbetjente, motsvarande afgången bland postanstalternas vaktmästare.

Men en annan omständighet förelåge, som syntes generalpoststyrelsen böra föranleda dertill, att ett antal af de enligt senast fastställda aflöningsstat i 3:e lönegraden upptagna vaktbetjente uppflyttades till 1:a lönegraden. Enligt den af styrelsen i sammanhang med afgifvande af förslag till postverkets stater för år 1900 föreslagna omreglering af aflöningsförhållandena för vaktbetjente vid postanstalterna hade vaktbetjente delats i tre lönegrader. Till den 1:a lönegraden skulle hufvudsakligen höra vaktbetjente, anstälde vid postkontoren i Stockholm, Göteborg och Malmö äfvensom de vid jernvägsposten tjenstgörande betjente, som stationerades å någon af dessa orter, till den 2:a lönegraden de vaktbetjente, som vore stationerade norr om Dalelfven eller på grund af särskilda omständigheter borde med dessa i aflöningsvilkor likställas, och till den 3:e lönegraden öfriga vaktbetjente. Med denna reglering hade styrelsen afsett att kunna i 1:a lönegraden placera icke blott samtlige i Stockholm, Göteborg och Malmö anstälde eller stationerade ordinarie postvaktbetjente, utan äfven sådana betjente å några andra orter, der lefnadskostnaderna kunde anses lika höga som i dessa tre städer. Med de grunder, som hittills blifvit följda beträffande postvaktbetjentes befordran till ordinarie befattning, hade det emellertid, sedan statsförslaget för år 1900 afgifvits, visat sig, att, oaktadt vid förslagets afgifvande allenast 405 ordinarie vaktbetjente varit anstälda eller stationerade i Stockholm, Göteborg eller Malmö, under det att i förslaget antalet vaktbetjentbefattningar i 1:a lönegraden satts till 450, likväl så många å nämnda orter, i synnerhet i Stockholm och Göteborg, anstälde eller stationerade extra vaktbetjente varit i tur eller å de från och med år 1900 erhållna 112 nya vaktbetjentbefattningarna af alla grader blifvit med samma års ingång i tur att befordras till ordinarie, att, för beredande af placering i 1:a lönegraden åt dem och deras, med hänsyn till aflöningsbehof, likstälda kamrater å vissa andra orter, till denna grad skulle behöfva från 3:e lönegraden uppflyttas mera än 50 befattningar. Med visshet kunde icke för längre tid förutses, i hvad mån de afsedda reglerna för placeringen i grad skulle kunna med uppflyttning af ett antal af 60 befattningar från 3:e till 1:a lönegraden uppehållas. Särskildt i Stockholm hade vaktbetjenternas antal flere gånger årligen måst ökas för att kunna tillfredsställande besörja poströrelsen derstädes. Till följd af det stora antal extra vaktbetjente, som för den skull måste i Stockholm anställas, blefve desse betjente tidtals oftare än annorstädes i tur att befordras till ordinarie. För att så vidt möjligt kunna i 1:a lönegraden påräkna er-

forderligt antal vaktbetjentbefattningar hade styrelsen i sitt förevarande statsförslag beräknat ökning af vaktbetjentes antal i 1:a lönegraden med 100, men tillika föreslagit minskning af vaktbetjentes antal i 3:e lönegraden med 100. Den ökade kostnad, som — oafsedt eventuelt ökade utgifter för ålderstillägg — genom en sådan uppflyttning skulle uppstå, utgjorde för år 1901 ett belopp af 10,000 kronor.

I händelse af bifall till denna uppflyttning skulle från och med år 1901 de, som rätteligen borde tillhöra 1:a lönegraden, men vid innevarande års ingång måst, af brist på tillräckligt antal befattningar i denna lönegrad, placeras i lägre lönegrad, kunna uppflyttas till 1:a lönegraden; och skulle i sammanhang dermed de vaktbetjente, som rätteligen borde placeras i 2:a lönegraden, men derigenom att denna lönegrad delvis upptoges af sådana, som borde tillhöra 1:a lönegraden, måste åtnöjas med 3:e lönegraden, kunna förflyttas till rätt lönegrad. Genom att sätta antalet i 1:a lönegraden så högt som till 550 kunde det visserligen, åtminstone tidtals, inträffa, att antalet vaktbetjente enligt stat i 1:a lönegraden blefve större än det antal betjente, som rättvisligen borde i denna lönegrad placeras, men ansåge generalpoststyrelsen, att det borde få ankomma på styrelsen att ordna detta förhållande med tillämpning af grunderna för den i kongl. brefvet den 13 oktober 1899 angående postverkets stater för år 1900 gifna bestämmelse, att, derest vid tillsättande af vaktbetjentbefattning, hvars föregående innehafvare åtnjutit aflöning i 1:a eller 2:a lönegraden, den, som å befattningen antoges, icke ansåges böra placeras å ort eller i syssla, för hvilken den lediga aflöningen vore afsedd, generalpoststyrelsen egde att tills vidare och intill dess ledighet inom vederbörlig lönegrad uppstode, samt med disponerande i sådant hänseende af erforderlig andel af den lediga aflöningen, tilldela den till befattningen antagne aflöning i lägre lönegrad. Att söka undvika vaktbetjentes af 1:a lönegraden ökning genom att placera ett antal af dem, hvilka med 1900 års ingång komme att befordras till ordinarie och vore anstälde eller stationerade i Stockholm, Göteborg eller Malmö, till annan ort, der annan lönegrad skulle gälla, och i stället för de nyutnämnda ordinarie vaktbetjenterna förflytta till Stockholm, Göteborg eller Malmö extra vaktbetjente, vore visserligen en formelt laglig åtgärd; men generalpoststyrelsen ansåge ett sådant tillvägagående så mycket mera olämpligt, som tillräcklig flyttningshjelp icke kunde enligt gällande föreskrifter tilldelas vaktbetjent vid omplacering från en till annan ort.

Lika med generalpoststyrelsen ansåge departementschefen det icke böra ifrågakomma, att de två afgångna vaktmästarne å äldre stat ersattes med motsvarande andra vaktbetjente. Af hvad styrelsen i öfrigt beträffande

postvaktbetjente anfört syntes departementschefen framgå, att den af styrelsen föreslagna uppflyttning af 100 vaktbetjente från 3:e till 1:a lönegraden vore påkallad af den vid innevarande års början genomförda reglering af postvaktbetjentes löneförmåner. Väl hade generalpoststyrelsen fäst uppmärksamheten derpå, att, då sålunda antalet vaktbetjentbefattningar i 1:a lönegraden komme att ökas från 450 till 550, det kunde inträffa, att detta antal tidtals blefve större än det antal betjente, som rätteligen borde erhålla plats i 1:a lönegraden. Men ett sådant förhållande kunde, enligt departementschefens förmenande, af generalpoststyrelsen ordnas, på sätt styrelsen föreslagit, med tillämpning af grunderna för kongl. brefvet den 13 oktober 1899 angående postverkets stater för år 1900. Departementschefen tillstyrkte alltså hvad generalpoststyrelsen under anslaget till vaktbetjente föreslagit.

Å anslaget till *aflönande af poststationsföreståndare,* som i gällande stat upptagits till förslagsvis 630,000 kronor, hade, enligt hvad generalpoststyrelsen meddelat, utgifterna under perioden 1 oktober 1898—30 september 1899 stigit till i rundt tal 645,800 kronor. Antalet poststationer, som under år 1898 ökats från 2,220 till 2,298 eller med 78 stycken, hade sedermera under tiden intill den 23 november 1899 ökats med ytterligare 83 stationer, hvarförutom beslut redan fattats om anordnande af ett afsevärdt antal nya stationer dels i sammanhang med nya jernvägsliniers öppnande, dels ock i öfrigt på grund af särskilda framställningar. Då det för innevarande år förslagsvis bestämda anslagsbeloppet redan öfverskridits med omkring 15,800 kronor, samt det ytterligare antal poststationer, som under åren 1900 och 1901 kunde tillkomma, föranledde ökade utgifter å anslaget, och dessutom tillgång måste å detta anslag beredas att möta de befogade anspråk å arfvodesförhöjning, hvilka framkallades af rörelsens ökning eller af stegrade arbetspris, hade generalpoststyrelsen ansett detta anslag icke böra sättas lägre än till förslagsvis 675,000 kronor, hvilket innebure en förhöjning af 45,000 kronor.

Beträffande anslaget till *aflönande af extra biträden vid distriktsförvaltningarna och postanstalterna* hade generalpoststyrelsen erinrat, att anslaget för år 1899 upptagits till förslagsvis 575,000 kronor, men för år 1900, med hänsyn till det från och med sistnämnda år ökade antalet ordinarie postexpeditörsbefattningar, sänkts till förslagsvis 485,000 kronor. Enligt hvad generalpoststyrelsen i skrifvelse till Kongl. Maj:t den 30 oktober 1899 anmält, hade emellertid de lägst aflönade extra tjenstemannabiträdenas bekymmersamma ekonomiska ställning till följd af det för dem numera väsentligt ökade existensminimum föranledt styrelsen att gå i författning derom, att från och med 1900 års ingång lägsta årsarfvodet för

manligt extra tjenstemannabiträde vid postkontor höjdes från 900 kronor till 1,050 kronor eller å platser, der lefnadskostnaderna vore särskildt höga eller der biträdet användes till mera magtpåliggande eller ansträngande tjenstgöring, såsom nattarbete m. m., till 1,200 kronor och för qvinligt extra tjenstemannabiträde vid postkontor från 750 kronor till 900 kronor. Det hade dervid beräknats, att genom denna förhöjning af arfvodesbeloppen skulle för postverket uppkomma en ökad utgift af omkring 48,000 kronor, för år räknadt, om hänsyn toges allenast till då tjenstgörande biträden med fast anställning; och någon återgång till lägre minimiarfvoden för ifrågavarande extra tjenstemannapersonal ansåge generalpoststyrelsen svårligen kunna ega rum, i synnerhet som med den ökade poströrelsen och de år för år allt större värdebelopp, som genom postverket befordrades, både billighet och klokhet bjöde, att betalningen för arbete i postverkets tjenst sattes i skäligt förhållande till det arbete, som kräfdes, och det med arbetet förenade ansvar.

Å anslaget till aflönande af extra biträden vid distriktsförvaltningarna och postanstalterna erfordrades äfven tillgång dels till följd af uppflyttningar för en del äldre extra biträden från lägre till högre arfvodesklass, dels till aflöning för det ökade antal extra biträden, som, utöfver det under år 1900 använda, under år 1901 komme att erfordras, dels ock till aflönande af tillfälliga extra biträden, erforderliga i följd af semesterledigheter för dertill berättigade posttjenstemän eller af andra anledningar. Då de arfvoden, som till en början varit afsedda åt extra tjenstemän, hvilka, eljest oaflönade, tillkallades att under semestertid tjenstgöra, visat sig numera i regeln vara för låga för ändamålet, måste äfven förhöjning af sådana arfvoden ega rum.

Generalpoststyrelsen hade fördenskull ansett ifrågavarande anslag böra för år 1901 förhöjas med 115,000 kronor till förslagsvis 600,000 kronor.

Vidkommande anslaget till *ålderstillägg* hade generalpoststyrelsen anmält, att med hänsyn, å ena sidan, till inträffade personalförändringar i följd af dödsfall, afsked eller vunnen befordran och, å andra sidan, till det ytterligare antal tjenstemän och betjente, som enligt nu gällande bestämmelser blefve berättigadt till ålderstillägg från och med 1901 års ingång, anslaget borde för nämnda år höjas med 14,000 kronor, eller från 432,000 kronor till förslagsvis 446,000 kronor.

Vid afgifvande af sitt förslag till postverkets stater för år 1900 hade generalpoststyrelsen antydt, att från innevarande års ingång, samtidigt dermed att regleringen af den ordinarie vaktbetjentpersonalens aflöning trädde i tillämpning, jemväl erfordrades en reglering af bestämmelserna rörande de arfvoden, som utginge af anslaget till *arfvoden åt extra vaktbetjente och*

till hushyresbidrag för en del betjente. I motsats mot hvad nu vore förhållandet skulle nemligen dessa arfvoden komma att utgöra de extra vaktbetjenternas enda aflöning samt traktamentet till dem såsom aflöningsform upphöra. Efter en sådan reglerings genomförande och med behörig hänsyn jemväl till inrättandet från och med år 1900 af 112 nya ordinarie vaktbetjentbefattningar hade utgifterna å anslaget för innevarande år förslagsvis beräknats till 260,000 kronor. Generalpoststyrelsen hade nu anmält, att å ifrågavarande anslag erfordrades för år 1901 medel äfven till anställning af nya extra vaktbetjente, i den mån sådana för arbetets gång och i följd af poströrelsens tillväxt blefve behöfliga. De extra vaktbetjente hade, enligt hvad styrelsen tillika erinrar, förut i arfvode uppburit: de å fast anstalt tjenstgörande 300 kronor och de vid jernvägsposten anstälde 180 kronor för år; och hade den öfriga aflöningen utgått till dem i form af traktamente å det under omkostnadsstaten upptagna traktamentsanslaget. Då emellertid, med hädanefter gällande bestämmelser, de extra vaktbetjentes hela aflöning komme att belasta nu ifrågavarande arfvodesanslag å aflöningsstaten, under det att af traktamentsanslaget skulle utgå allenast godtgörelse för de extra kostnader, som för vaktbetjenten uppstode genom resor, blefve numera vid anställande af ökad extra vaktbetjentpersonal utgiften å aflöningsanslaget högre än tillförene, men utgiften å traktamentsanslaget i stället mindre än förut. Generalpoststyrelsen hade ansett sig böra fästa uppmärksamhet härpå, då styrelsen nu föreslagit, att anslaget till arfvoden åt extra vaktbetjente och till hushyresbidrag för en del betjente måtte för år 1901 höjas med minst 65,000 kronor till förslagsvis 325,000 kronor.

Hvad generalpoststyrelsen i fråga om sistberörda fyra anslagsrubriker föreslagit har departementschefen ansett sig böra biträda.

Beträffande *pensionsstaten* redogöres å sid. 11 i statsrådsprotokollet för de pensioner, som i följd af inträffade dödsfall borde afföras från staten, och de beviljade pensioner, som borde i densamma upptagas.

Vidkommande *omkostnadsstaten* hade generalpoststyrelsen, enligt hvad departementschefen till statsrådsprotokollet meddelat, föreslagit, att följande anslag måtte höjas, nemligen anslaget till *uppbörds- och frimärkesprovision* med 50,000 kronor från 415,000 kronor till 465,000 kronor, anslaget till *förhyrande af de för postverket erforderliga lägenheter samt till bestridande af utgifterna för posthusens underhåll m. m.* med 15,000 kronor från 160,000 kronor till 175,000 kronor, anslaget till *expensutgifter* med 60,000 kronor från 440,000 kronor till 500,000 kronor, anslaget till *postbetjentes*

beklädnad och beväring med 40,000 kronor från 100,000 kronor till 140,000 kronor, anslaget till *inköp och underhåll af inventarier* med 40,000 kronor från 100,000 kronor till 140,000 kronor, anslaget till *postföringskostnad vid befordran å jernväg* med 100,000 kronor från 2,000,000 kronor till 2,100,000 kronor, anslaget till *postföringskostnad vid befordran å landsväg och inom postanstalternas områden samt till landtbrefbäring* med 60,000 kronor från 770,000 kronor till 830,000 kronor, anslagen till *postföringskostnad vid befordran sjöledes: mellan fasta landet och Gotland* med 5,000 kronor från 57,000 kronor till 62,000 kronor, *mellan Sverige och Danmark* med 4,000 kronor från 12,000 kronor till 16,000 kronor äfvensom *mellan Sverige och England—Amerika* med 2,500 kronor från 4,500 kronor till 7,000 kronor, samt anslaget till *tillverkning af frimärken, frankokuvert, brefkort och kortbref* med 10,000 kronor från 110,000 kronor till 120,000 kronor.

Beträffande anslaget till *uppbörds- och frimärkesprovision* hade generalpoststyrelsen meddelat, att utgifterna å anslaget uppgått under tiden 1 oktober 1898—30 september 1899 till i rundt tal 419,800 kronor och således redan öfverskridit det belopp, 415,000 kronor, hvartill anslaget blifvit förslagsvis upptaget för år 1900; och hade styrelsen vidare anfört, att, då af postverkets inkomster den å postanstalterna inflytande uppbörd, å hvilken provision beräknades, vore den hufvudsakligaste, samt inkomsterna beräknats för år 1901 komma att ganska väsentligt öfverstiga de hittills uppnådda, ifrågavarande anslag redan af denna anledning borde höjas med minst 15,000 kronor. Dervid borde dock bemärkas, att en icke oväsentlig del af anslaget åtginge till provision åt poststationsföreståndare samt till rabatt åt af postverket antagna frimärkesförsäljare och åt allmänheten vid partiköp af frankotecken.

En annan anledning förefunnes jemväl att begära höjning af detta anslag. Generalpoststyrelsen hade nemligen erinrat, hurusom, då senast församlade Riksdag afslagit det framlagda förslaget om uppbördsprovisionens omsättning till fast aflöning för vederbörande posttjenstemän, men medgifvit tillsättande af 143 nya postexpeditörsbefattningar, med rätt till andel i provisionen, i den mån de anställdes vid postkontoren, Riksdagen haft kännedom om att beslutets genomförande skulle förorsaka de äldre ordinarie posttjenstemännen å postkontoren minskning i inkomst af uppbördsprovisionen, derest icke särskilda åtgärder för undvikande deraf vidtoges. Det hade ock då från mera än ett håll inom Riksdagen fälts yttranden, som syntes generalpoststyrelsen berättiga till det antagandet, att ett förslag till sådana åtgärder, som afsåge att förekomma en dylik minskning i inkomster, skulle inom Riksdagen komma att mötas med välvilja.

Enligt de regler, som vore gifna för uppbördsprovisionens fördelning, skulle föreståndare för postkontor dela den vid kontoret utgående provision mellan sig och den å kontoret biträdande tjenstemannapersonal, som innehade ordinarie befattningar. Under vissa förhållanden kunde jemväl å stat ej uppförda tjenstemän vid filialpostkontor få andel i provision. I de kalkyler, som legat till grund för förslaget om uppbördsprovisionens omsättning till fast aflöning, hade det beräknats, att uppbörds- och frimärkesprovisionen utgjorde i genomsnitt pr år för postexpeditör af 1:a lönegraden, anställd å postkontor, 417 kronor och för postexpeditör af 2:a lönegraden, anställd å postkontor, 367 kronor. Öfriga postexpeditörer åter, som vore anstälde antingen å postinspektionskontoren eller såsom tjenstgörande i jernvägspostkupéer, åtnjöte icke någon provision, utan hade, enligt nu varande förhållanden, de förre en af annat anslag utgående kontant godtgörelse af 400 kronor för mistning af provisionen och de senare i till dem utgående traktamenten en inkomst, som ansetts godtgöra dem för förlusten af provision. Enligt de beräkningar, som under diskussionen i Riksdagen anförts, skulle uppbördsprovisionen komma att utgöra i genomsnitt för postexpeditörer af den nybildade 3:e lönegraden något öfver 300 kronor och för postexpeditörer i den likaledes nybildade 4:e lönegraden 265 kronor. Från och med år 1900 tillkomme såsom nya befattningar, enligt Kongl. Maj:ts och Riksdagens beslut, 32 postexpeditörer af 1:a lönegraden, 31 postexpeditörer af 2:a lönegraden, 40 postexpeditörer af 3:e lönegraden och 40 postexpeditörer af 4:e lönegraden till det redan befintliga antalet postexpeditörer. Huru många af dessa nya postexpeditörsbefattningar, som komme att anställas å postkontor och till följd deraf skulle hafva andel i den vid vederbörande postkontor utgående provisionen, kunde generalpoststyrelsen nu icke med bestämdhet uppgifva. Då emellertid postexpeditörsbefattningarna af 3:e och 4:e lönegraderna hufvudsakligen vore afsedda för qvinliga postexpeditörer samt dessa naturligtvis icke kunde anställas vid jernvägsposten och efter all sannolikhet icke heller — åtminstone ej till något afsevärdt antal — kunde få användning å postinspektionskontoren, der nu användes sammanlagdt 13 postexpeditörer, antoge styrelsen såsom sannolikt, att hela antalet postexpeditörer af 3:e och 4:e lönegraderna blefve placeradt å postkontoren, der äfven ett antal af de nya postexpeditörerna i 1:a och 2:a lönegraderna, förslagsvis 20 af 1:a och 10 af 2:a lönegraden, komme att anställas.

De provisionsbelopp, som till dessa å postkontoren placerade nya postexpeditörer skulle utgå, om nyssnämnda beräkningsgrunder finge tillämpas, komme således att utgöra i medeltal:

för 20 postexpeditörer af 1:a lönegraden à	kronor	417	kronor	8,340:	—
för 10 postexpeditörer af 2:a lönegraden à	»	367	»	3,670:	—
för 40 postexpeditörer af 3:e lönegraden à	»	310	»	12,400:	—
för 40 postexpeditörer af 4:e lönegraden à	»	265	»	10,600:	—
			eller tillhopa kronor	35,010:	—

Detta belopp blefve sannolikt, med afseende å förhållandena på vissa platser, i verkligheten lägre, derför att provisionsbeloppet, deladt på flere än tillförene, blefve mindre för hvar och en, än eljest skulle blifva fallet. Det nämnda beloppet syntes dock generalpoststyrelsen, enär i detsamma inginge medeltalsiffror, i detta sammanhang kunna antagas såsom det, med hvilket de äldre tjenstemännens inkomst af provision skulle komma att minskas, derest ingen åtgärd till motverkande häraf vidtoges.

Då det för visso finge antagas, att med provisionen såsom aflöningsform afsetts att sporra tjenstemannens arbetslust och uthållighet i arbetet genom utsigten till ökning i inkomst, i den mån arbetet växte, borde ock, enligt styrelsens förmenande, inkomsten af provisionen icke i regel få minskas, under det att arbetet alltjemt växte och på tjenstemännen ställdes allt större kraf. Lindrades tjenstemannens arbete, kunde till äfventyrs finnas rättvist, att också inkomsten af provisionen något sänktes, men sådan lindring kunde icke för de redan befintliga ordinarie posttjenstemännen vara att påräkna genom de nya postexpeditörsbefattningarnas tillkomst. De personer, som vid dessa nya befattningars tillsättande kunde ifrågakomma, hade nemligen redan i många år såsom extra biträden skött göromål, som gifvit dem full sysselsättning i postverket, och något ökadt arbete kunde dem således icke vid befordran till ordinarie påläggas. De nya befattningarna hade icke heller tillkommit för att lindra arbetet å redan befintliga ordinarie befattningar, utan allenast af skälig hänsyn till postverkets skyldighet att bereda en mera tryggad ställning åt ett antal af dem, som många år såsom extra biträden egnat sin fulla arbetskraft åt postverkets tjenst. Skulle nu, samtidigt med att arbetet växte och ansvaret för omhänderhafvande af penningar och värdeförsändelser blefve genom stegringen i posttrafiken allt drygare, posttjenstemännens inkomst af provisionen högst afsevärdt minskas i stället för att ökas, kunde det, enligt styrelsens åsigt, icke undvikas, att hvad som afsetts med provisionen såsom aflöningsform komme att förfelas, enär posttjenstemännen funne sig genom en sådan form för aflöningen vara satta i sämre läge än andra tjenstemän med allenast fast aflöning. Väl hade det jemväl förut, då nya postexpeditörstjenster erhållits, inträffat, att de äldre tjenstemännens på ett eller annat postkontor inkomst af provisionen minskats, derigenom att

provisionon måst delas mellan flere än förut, och särskildt hade denna minskning blifvit känbar på åtskilliga postkontor under år 1898, då det tillkommit 75 nya postexpeditörer, af hvilka 59 anstälts å postkontor. Den omständigheten, att en del posttjenstemän redan förut fått af sådan anledning vidkännas minskning i påräknade inkomster, syntes emellertid styrelsen icke kunna åberopas för rigtigheten af den åtgärden att nu åter företaga en minskning. Dessutom hade aldrig förut under de nuvarande provisionsreglernas tillämpning så många nya befattningar på en gång tillkommit och minskningen i inkomst blifvit så dryg eller så allmän, som nu skulle blifva fallet.

I detta afseende hade styrelsen erinrat, hurusom af uppgifterna i en till Kongl. Maj:t ingifven, till styrelsen för afgifvande af utlåtande remitterad ansökning af åtskilliga postmästare, kontrollörer och postexpeditörer om löneförbättring m. m. inhemtades, att, oaktadt uppbörden vid postkontoren ökades, provisionen minskats genom tillkomsten af nya postexpeditörsbefattningar, exempelvis

vid postkontoret i Göteborg år 1891:

för kontrollör af 2:a lönegraden från 615 kr. till 538 kr. eller med 77 kronor,

för kontrollör af 3:e lönegraden från 492 kr. till 430 kr. eller med 62 kronor,

för postexpeditör af 1:a lönegraden från 369 kr. till 323 kr. eller med 46 kronor,

för postexpeditör af 2:a lönegraden från 328 kr. till 287 kr. eller med 41 kronor;

vid postkontoret i Gefle år 1895:

för postmästaren från 2,000 kr. till 1,776 kr. eller med 224 kronor,
för kontrollören från 775 kr. till 664 kr. eller med 111 kronor,
för postexpeditör från 581 kr. till 498 kr. eller med 83 kronor;

vid postkontoret i Halmstad år 1898:

för postmästaren från 1,519 kr. till 1,392 kr. eller med 127 kronor,
för postexpeditör från 533 kr. till 435 kr. eller med 98 kronor;

vid postkontoret i Helsingborg år 1898:

för kontrollör från 1,112 kr. till 924 kr. eller med 188 kronor,
för postexpeditör från 593 kr. till 492 kr. eller med 101 kronor; och

vid postkontoret i Lund år 1898:

för postexpeditör från 617 kr. till 494 kr. eller med 123 kronor.

Dessa exempel stode icke enstaka, utan vore i ansökningshandlingarna vidare fullföljda och skulle naturligtvis kunna än vidare fullföljas. En sådan minskning i årsinkomst vore alltid, helst när den icke åtföljdes af minskning i arbete, för alla, som deraf drabbats, nedstämmande och i synnerhet för de lägre tjenstegraderna verkligt känbar. Än mera känbar måste minskningen i inkomst blifva, då afdraget, som åtginge till de nya tjenstebefattningarnas provisionsandelar, blefve större än tillförene, samt det betydliga afdraget inträffade å en tid, då lefnadskostnaderna i allmänhet fördyrats och fortfarande stege i en grad, som gjorde tjenstemannens ekonomiska ställning redan med hans nuvarande inkomster verkligt bekymmersam. Också hade sökandena, med åberopande af hvad till deras förmån blifvit vid diskussionen senaste riksdag under behandlingen af frågan om de nya postexpeditörsbefattningarna yttradt, anhållit, att Kongl. Maj:t täcktes hos innevarande års Riksdag äska ett tillfälligt anslag att utgå redan under loppet af år 1900, för att posttjenstemännens provisionsandelar måtte uppgå till minst lika stora belopp som vid 1897 års utgång.

Huru önskligt det än kunde vara, att denna anhållan i hela dess vidd vunne bifall, ansåge generalpoststyrelsen likväl frågan nu böra begränsas till åtgärder, afsedda att förekomma en ytterligare minskning i inkomst, utöfver hvad vederbörande posttjenstemän redan från och med år 1898 fått vidkännas. Men skulle den nya minskning, som från och med år 1900 hotade, kunna undvikas, erfordrades, att tillfälle bereddes att från och med år 1900, till dess en reglering i aflöningen för postanstalternas tjenstemän kunde varda genomförd, från anslaget till uppbörds- och frimärkesprovision ersätta de postförvaltare, kontrollörer och postexpeditörer, som hade rätt till sådan provision och eljest skulle komma att få vidkännas minskning i provisionen, skilnaden mellan hvad de, för helt år räknadt, finge i provision uppbära och hvad de skulle hafva i provision erhållit, derest icke någon ny postexpeditörsbefattning å det postkontor, der de tjenstgjort, tillkommit. Vid bestämmandet af beloppet af denna godtgörelse kunde emellertid sådana omständigheter inträffa, som gjorde det önskvärdt, att vissa grunder för godtgörelsens beräkning vore fastställda; och hade styrelsen trott sådana grunder lämpligast böra — i likhet med de nu gällande grunderna för provisionens fördelning — af Kongl. Maj:t, på styrelsens förslag, fastställas.

För beredande af tillgång till sådan godtgörelses utbetalande erfor-

drades emellertid för år 1901 ökning af nu ifrågavarande anslag med omkring 35,000 kronor, och då, såsom förut angifvits, jemväl andra omständigheter påkallade samma anslags höjande med 15,000 kronor, hade generalpoststyrelsen föreslagit, att i postverkets stater för år 1901 anslaget måtte höjas med 50,000 kronor eller till förslagsvis 465,000 kronor.

Å anslaget till *expensutgifter*, hvilket i staten för år 1900 upptagits till förslagsvis 440,000 kronor, hade, enligt hvad generalpoststyrelsen meddelat, utgifterna i runda tal uppgått under år 1898 till 481,700 kronor samt under perioden 1 oktober 1898—30 september 1899 till 496,200 kronor. Från anslaget bestredes, utom anskaffningen af papper och kuvert samt de för poströrelsen och redovisningen erforderliga många slag af tryckta blanketter och räkenskapsböcker äfvensom anskaffningen af skrifmaterialier i öfrigt, segelgarn och lack, jemväl kostnaderna för vederbörande postanstalters belysning, uppvärmning och städning. De angifna förbrukningsartiklarne åtginge med den stigande poströrelsen till allt större mängd, och utvidgningen af postlokaler droge också med sig ökade utgifter för lokalernas uppvärmning, belysning och städning. För den skull och ehuru generalpoststyrelsen lyckats på senaste tiden något ytterligare nedbringa inköpspriset å åtskilliga slag af det för blanketter och räkenskaper erforderliga papper, hade styrelsen, med afseende jemväl å det belopp, hvartill utgifterna å anslaget redan uppgått, ansett anslaget för år 1901 icke böra sättas lägre än till förslagsvis 500,000 kronor, hvilket skulle innebära en förhöjning af 60,000 kronor.

Af anslaget till *postbetjentes beklädnad och beväring* bekostades försvarsvapen åt en del postbetjente, som färdades på landsväg, men det hufvudsakliga utgiftsbeloppet bestode i kostnader för anskaffning åt ordinarie och extra postvaktbetjente af uniformspersedlar, för hvilka i allmänhet vissa slitningstider vore fastställda. Å anslaget, som senast fastställts till förslagsvis 100,000 kronor, hade utgifterna i rundt tal utgjort under perioden 1 oktober 1898—30 september 1899 126,700 kronor. Om än denna höga utgiftssumma under perioden delvis förorsakats deraf, att under denna tid blifvit liqvideradt mera, än som anskaffats för tolf månader, hade dock summans storlek, jemförd med utgiftsbeloppet under år 1898, då det i rundt tal utgjort 80,400 kronor, hufvudsakligast berott derpå, att antalet uniformsberättigade vaktbetjente väsentligt stigit och att beklädnadsförmånerna något förbättrats. Så vidt nu kunde ses, tydde icke några omständigheter på, att material- eller arbetspris skulle under den tid, förevarande statsförslag afsåge, komma att falla, utan syntes prisen tvärtom vara i stigande. På grund häraf och då fortgående ökning af antalet uniformsberättigade vaktbetjente föranledde ökade utgifter å bekläd-

nadsanslaget, samt detta anslag ock kunde komma att drabbas af högre utgifter, derest, såsom ifrågastäldt blifvit, några ytterligare förbättringar i beklädnadsförmånerna skulle tillkomma, hade generalpoststyrelsen ansett anslaget för år 1901 böra höjas med 40,000 kronor till förslagsvis 140,000 kronor.

Jemväl i anslaget till *inköp och underhåll af inventarier* hade generalpoststyrelsen föreslagit någon förhöjning och dervid meddelat, att utgifterna å anslaget i runda tal uppgått år 1898 till 120,700 kronor samt under perioden 1 oktober 1898—30 september 1899 till 140,300 kronor. Med bibehållande af samma inköpspris som tillförene å inventarier skulle således uppenbarligen anslagets senast fastställda belopp, 100,000 kronor, blifva för lågt; och då, såsom fallet nu vore, prisen syntes vara i hastigt uppåtgående, måste, äfven då nyanskaffningen af inventarier inskränktes till det nödvändigaste, en eventuel prisstegring tagas med i beräkningen. Då emellertid under sistberörda utgiftsperiod anskaffats vissa persedlar, såsom väskor och stämplar, till större qvantiteter, än som under perioden åtgått, hade generalpoststyrelsen ansett anslaget för år 1901 ej böra beräknas högre än till förslagsvis 140,000 kronor, hvilket innefattade en förhöjning af 40,000 kronor.

Anslaget till *postföringskostnad vid befordran å jernväg* hade i staten för innevarande år höjts med 200,000 kronor till förslagsvis 2,000,000 kronor. Utgifterna å anslaget, hvilka för år 1898 utgjort 1,922,339 kronor 63 öre, hade, enligt hvad generalpoststyrelsen meddelat, under perioden oktober 1898—september 1899 stigit till i rundt tal 2,015,800 kronor. På grund häraf och då åtskilliga enskilda jernvägar vore afsedda att öppnas för allmän trafik före utgången af år 1901, hade generalpoststyrelsen ansett anslaget böra höjas med minst 100,000 kronor till förslagsvis 2,100,000 kronor.

Å anslaget till *postföringskostnad vid befordran å landsväg och inom postanstalternas områden samt till landtbrefbäring*, som i gällande stat upptagits till 770,000 kronor, hade utgifterna uppgått i runda tal år 1898 till 742,300 kronor samt under perioden 1 oktober 1898—30 september 1899 till 804,500 kronor. Då de slag af postföring, som från detta anslag liqviderades, måste vidare utvecklas samt fortsatta stegringar i postföringslega vore att motse, hade generalpoststyrelsen föreslagit, att anslaget måtte höjas med 60,000 kronor.

Å anslaget till *postföringskostnad vid befordran sjöledes mellan fasta landet och Gotland*, hvilket senast fastställts till 57,000 kronor, hade utgifterna i rundt tal under perioden 1 oktober 1898—30 september 1899 uppgått till 62,400 kronor. Med särskild hänsyn till den sannolika fort-

varon af ökadt antal turer mellan Vestervik och Visby under större delen af vinterpostföringsperioden, hade generalpoststyrelsen föreslagit, att anslaget måtte höjas med 5,000 kronor.

Vidkommande de öfriga anslagen till *postföringskostnad vid befordran sjöledes* hade generalpoststyrelsen föreslagit höjning i anslagen till postföring *mellan Sverige och Danmark* samt *mellan Sverige och England—Amerika.* Det förra anslaget hade af styrelsen ansetts böra höjas med 4,000 kronor till förslagsvis 16,000 kronor för att möta de ökade utgifter, som uppkommit genom nödvändigheten af att träffa nytt aftal med vederbörande danska rederi om postföringen i Öresund. Det senare anslaget hade styrelsen i det föreliggande förslaget till postverkets utgiftsstater höjt med 2,500 kronor till förslagsvis 7,000 kronor. Detta belopp motsvarade nemligen det utgiftsbelopp af i rundt tal 6,800 kronor, som under perioden 1 oktober 1898—30 september 1899 å anslaget utgått för postbefordring å England och Amerika.

Beträffande de af generalpoststyrelsen föreslagna förändringar i omkostnadsstaten har departementschefen för egen del anfört:

Af hvad generalpoststyrelsen anfört i fråga om anslaget till uppbörds- och frimärkesprovision framginge, att genom tillsättande tid efter annan af nya postexpeditörsbefattningar de äldre ordinarie posttjenstemännen å postkontoren fått vidkännas en icke obetydlig minskning i inkomst af uppbördsprovisionen samt att denna minskning från och med innevarande år, då icke mindre än 143 nya sådana befattningar tillkommit, blefve för en del posttjenstemän högst afsevärd, under det att arbetet å postkontoren alltjemt ökades och på tjenstemännen ställdes allt större fordringar. Det vore derför, enligt departementschefens åsigt, med billigheten öfverensstämmande att åtminstone söka undvika den minskning i berörda inkomst, som från och med sistnämnda år af omförmälda orsak hotade. Departementschefen funne sig alltså kunna förorda styrelsens förslag att redan från och med innevarande år af ifrågavarande anslag bereda full godtgörelse åt vederbörande posttjenstemän, hvilkas inkomst af provisionen minskades derigenom, att de 143 nya postexpeditörsbefattningarna tillkommit; och borde, enligt departementschefens mening, grunderna för godtgörelsens beräknande framdeles, på styrelsens förslag, af Kongl. Maj:t fastställas. Mot den af generalpoststyrelsen föreslagna höjning af ifrågavarande anslagstitel från och med år 1901 hade departementschefen icke heller något att erinra.

Öfriga af generalpoststyrelsen föreslagna förändringar i anslagsbeloppen under omkostnadsstaten syntes departementschefen likaledes vara af om-

ständigheterna påkallade; och funne dspartementschefen sig derför böra förorda dem.

Beträffande anslaget till *oförutsedda utgifter* hade generalpoststyrelsen, enligt hvad vidare i statsrådsprotokollet meddelas, erinrat, hurusom i detta anslag, för innevarande år upptaget till 465,000 kronor, inginge dels medel till verkligt oförutsedda eller tillfälliga utgifter med 40,000 kronor, dels nybyggnadsanslag, nemligen till fortsättning af posthusbygget i Stockholm 340,000 kronor och till ny posthusbyggnad i Helsingborg 85,000 kronor.

De verkligt oförutsedda utgifterna — hvartill i första rummet räknades dels kostnader, föranledda af adjunktioner hos generalpoststyrelsen, af vikariat i vissa fall, af inkallande från distrikts- och lokalförvaltningarna af posttjenstemän för att biträda vid uppgörande af reglementariska föreskrifter m. m., dels ock godtgörelse eller understöd, som utbetalades på grund af särskilda nådiga beslut — hade under perioden 1 oktober 1898—30 september 1899 uppgått till omkring 27,200 kronor, men för ett verk af den omfattning som postverket kunde naturligtvis under loppet af ett helt år äfven större oförutsedda utgifter, som borde af detta anslag bekostas, inträffa; och då anslaget icke vore förslagsanslag samt utgifterna således måste hållas inom anslagsbeloppet, syntes det styrelsen icke vara tillrådligt att minska denna del af anslaget för år 1901.

Beträffande kostnaderna för uppförande af ett nytt posthus i Stockholm hade generalpoststyrelsen erinrat, att i de approximativa beräkningarna rörande dessa kostnader förutsatts, att af den kalkylerade byggnadssumman, 1,240,000 kronor, den sista delen med 300,000 kronor skulle utgå under år 1901; och hade styrelsen vidare anfört, att, sedan Kongl. Maj:t, enligt beslut den 7 oktober 1898, fastställt ritningar till detta posthus, samma år efter utbjudning entreprenör antagits för utförande af de för nybyggnaden erforderliga jordschaktningsarbeten; att efter infordrande af täflande anbud entreprenörer ock antagits för grundläggningsarbetena, leverans af sockel, leverans af tegel för år 1900 samt eventuelt leverans af den för byggnadsfasaderna erforderliga huggna stenen; att grundläggningsarbetena vore i vissa delar fullbordade och skulle vara afslutade till den 1 juni 1900; att sockelsättningen å en gårdsflygel ock begynt; att emellertid detta stora byggnadsföretag naturligtvis måst röna inverkan af den betydliga stegring i pris, som efter den tid, då kostnadsberäkningen gjorts, inträdt i fråga både om material och arbete; att redan den första entreprenadsumman — hvilken afsett jordschaktningsarbetena — blifvit till följd af uppdrifna arbetspris högre, än beräknadt varit; samt att de följande entreprenaderna gifvit samma resultat. Generalpoststyrelsen hade likväl, såsom vidare skulle angifvas i en särskild utredning, hvilken sty-

relsen hade för afsigt att inom den närmaste tiden för Kongl. Maj:t framlägga, sökt genom förenklingar i byggnadens yttre i möjligaste mån begränsa stegringen i kostnad med bibehållande af husets soliditet och karakter; och generalpoststyrelsen hade också genom Kongl. Maj:ts och Riksdagens beslut beredts möjlighet att från besparingarna å fonden för inköp af tomt till det nya posthuset få, med Kongl. Maj:ts medgifvande, hemta bidrag utöfver det egentliga byggnadsanslaget till detta bygge. Af nämnda fond, hvars benämning från innevarande års ingång förändrats till »fond till posthusbyggnader», skulle emellertid bestridas äfven andra byggnadskostnader, nemligen kostnader för nytt posthus i Malmö och ökade kostnader för nytt posthus i Helsingborg, och för närvarande vore det ovisst, huru stort belopp kunde komma att tillföras fonden genom det af Riksdagen lemnade medgifvande, att till fonden finge afsättas ej mindre den behållning, som för år 1899 kunde å postverkets rörelse uppstå utöfver det redan för statsregleringen beräknade öfverskottet för samma år, än äfven, sedan postverkets bokslut för år 1900 verkstälts, af det för sistnämnda år uppkomna öfverskottet den del intill 200,000 kronor, som kunde komma att öfverstiga 495,000 kronor. På grund af hvad sålunda anförts, hade generalpoststyrelsen, på det att erforderliga medel till fortsättande af posthusbygget i Stockholm icke måtte under år 1901 saknas, ansett, att det för ifrågavarande bygge afsedda belopp, som skulle utgå från anslagstiteln: oförutsedda utgifter, borde höjas till 360,000 kronor.

Hvad derefter anginge posthusbygget i Helsingborg, hade för detsamma anvisats dels en från staden Helsingborg erhållen lösensumma af 25,000 kronor, dels ock byggnadsanslag af 145,000 kronor; och om till dessa belopp finge från nyssnämnda fond läggas en summa af 70,000 kronor, skulle, enligt nyligen införskaffade, af kostnadsberäkningar åtföljda eskissritningar, detta posthus kunna uppföras utan anvisande af ytterligare anslag. Till frågan om kostnaderna för detta posthus anhölle generalpoststyrelsen att få återkomma vid framläggande till nådig fastställelse af hufvudritningar.

Vidkommande det nya posthuset i Malmö, hvilket vore afsedt att påbörjas och fortsättas med medel från »fonden till posthusbyggnader», ansåge generalpoststyrelsen, att utöfver de medel, som kunde från fonden erhållas, något anslag till denna byggnad för år 1901 icke erfordrades. Hufvudritningar till detta posthus vore numera uppgjorda och skulle af styrelsen, så snart pågående utredning i anledning af den hufvudritningarna åtföljande kostnadsberäkningen hunnit afslutas, öfverlemnas till Kongl. Maj:ts pröfning.

Oaktadt således tre stora nybyggnadsföretag för postverket för när-

varande vore påbörjade eller planlagda, hade generalpoststyrelsen likväl funnit sig nödgad, för att tillgodose behofvet å en annan, för posttrafiken vigtig ort, nemligen Nässjö, nu framlägga ytterligare ett byggnadsförslag, som visserligen kunde benämnas tillbyggnad till ett redan befintligt posthus, men i sjelfva verket afsåge att till ett mindre posthus bygga ett större, att till det nya huset öfverflytta postkontoret samt att påbygga och för annat postalt ändamål använda den äldre byggnaden. Generalpoststyrelsen hade dervid erinrat, hurusom, sedan under år 1874 flera jernvägar blifvit för trafik upplåtna och det för den skull befunnits nödigt vidtaga en omreglering af de förut varande jernvägspostdistrikten, jernvägsstationen i Nässjö blifvit för de särskilda distrikten en gränspunkt af den vigt och betydenhet för posttrafiken, att å nämnda ort i närheten af stationshuset behöfts en för posternas förvarande och behandling fullt tjenlig och rymlig lokal. Med anledning häraf hade Kongl. Maj:t dels genom beslut den 23 december 1874 medgifvit, att med postmedel finge för 4,000 kronor jemte en årlig afgäld af 7 kronor 50 öre förvärfvas en för ändamålet erbjuden tomt i Nässjö, dels ock, efter Riksdagens hörande, genom beslut den 31 maj 1875 bemyndigat styrelsen att i hufvudsaklig öfverensstämmelse med uppgjord ritning låta å tomten uppföra ett posthus af sten på sätt och i den ordning, som funnes vara för postverket förmånligast, under iakttagande, att kostnaderna för husets fullständiga uppförande icke finge öfverstiga 26,000 kronor. Det posthus, som på grund deraf under åren 1877 och 1878 uppförts i Nässjö, bestode af en bottenvåning och en öfvervåning, förbundna med hvarandra medelst en trätrappa. Bottenvåningen vore indelad i fem rum och ett litet kök samt öfvervåningen i ett större och åtta smärre rum. I bottenvåningen användes det största rummet till postkontorslokal och ett angränsande mindre rum till förvaring af post, hvaremot återstående tre rum och köket vore upplåtna till bostad åt postmästaren, som, i anseende till de å kontoret städse förekommande nattposterna, måste för dessas skötande eller öfvervakande finnas i huset tillgänglig jemväl nattetid. De nio rummen i öfra våningen användes till öfverliggningsrum för postkupétjenstemän. Till hufvudbyggnaden hörde jemväl en uthusbyggnad af trä, inrymmande vedbodar m. m.

Under den tid af mera än tjugu år, som förflutit, sedan den nu beskrifna postkontorslokalen tagits till användning, hade emellertid, enligt hvad generalpoststyrelsen vidare meddelat, posttrafiken å kontoret samt omfånget och värdet af den postkontoret transiterande posten så väsentligt ökats, att både utrymmet länge sedan blifvit för trångt och lokalens beskaffenhet otjenlig.

Vid jemförelse af poströrelsen vid Nässjö postkontor åren 1878 och 1898 visade sig, att rörelsen derstädes väsentligt utvecklats.

Så utgjorde den postverket tillfallande uppbörden

år 1878 ..... kronor 9,206: 83
men år 1898 ..... » 65,445: 78.

Antalet afgångna postförsändelser af alla slag beräknades

för år 1878 till ..... 41,495 st.
men för år 1898 till ..... 123,044 st.

Värdet af afgångna assurerade försändelser utgjorde

år 1878 ..... kronor 757,845: 34
men år 1898 ..... » 2,464,606: 65.

Beloppet af inbetalade postanvisningsmedel och begärda postförskott utgjorde

år 1878 ..... kronor 43,493: 73.

Beloppet af inbetalade postanvisningar och inlösta postförskott utgjorde

år 1898 ..... » 336,630: 36.

Influtna prenumerationsafgifter för tidningar och tidskrifter, förskrifna genom postverket, utgjorde

år 1878 ..... kronor 1,143: 55
år 1898 ..... » 17,519: 75.

De anordningar, som erfordrades för att tidsenligt ordna behandlingen af en så pass stor poströrelse och på ett betryggande sätt förvara de stora värden, som tidtals måste å postkontoret hysas, kunde icke i den nuvarande posthusbyggnaden vidtagas. Den i posthuset behöfliga bostaden för postmästaren och dennes familj vore också alldeles för trång samt dessutom till följd af fukt olämplig till stadigvarande bostad. Öfverliggningsrummen i öfre våningen hade till en början varit tillräckliga att inrymma den personal, som behöfdes för tjenstgöring inom vederbörande postkupéer å de Nässjö berörande linier och som hade Nässjö till öfverliggningsort. Posttrafiken å ifrågavarande linier hade emellertid sedermera tilltagit i sådan grad, att af den å dessa linier numera erforderliga postpersonalen endast en ringa del finge begagna öfverliggningsrummen, under det att hela den öfriga delen, bestående af vaktbetjente och åtskilliga posttjenstemän, vore hänvisad att sjelf skaffa sig logis i Nässjö för att kunna der öfverligga.

I längden kunde det hvarken för postverket eller personalen vara gagneligt, att en stor personal under vistelse å främmande ort lemnades att, utan någon tillsyn, skaffa sig tillfällig bostad, hvarhelst sådan stode till buds. Hänsynen dertill hade ock föranledt, att postverket både vid första uppförandet af posthus i Nässjö och vid samling af postpersonal å andra öfverliggningsorter, såsom Katrineholm, Ånge och senast Laxå, trädt emellan för att åt denna personal skaffa öfverliggningslokaler i posthusen. Vid dylika lokalers anskaffande borde, enligt generalpoststyrelsens förmenande, iakttagas, att särskilda öfverliggningsrum bereddes för tjenstemän och särskilda för vaktbetjente; att de i de större postkupéexpeditionerna tjenstgörande förmän erhölle ensamt rum och att i öfrigt icke flere än två personer samtidigt tillbragte natten i något rum; att vid fördelningen af öfverliggningslokalerna så ordnades, att personer, som å olika tider under natten skulle lemna orten för att inträda i tjenstgöring, icke placerades i samma rum; att rum funnes disponibla för personer, som tillfälligtvis beordrades att för tjenstgöring medfölja vederbörande postkupéexpedition och då måste öfverligga å vändorten, samt att ett rymligt samlingsrum för tjenstemän och ett för vaktbetjente funnes att tillgå, der de under dagen kunde sköta förekommande tjensteskriftvexling eller eljest uppehålla sig. Tillämpades detta på posthuset i Nässjö, skulle, enligt gjorda beräkningar, i stället för de der nu befintliga 9 öfverliggningsrum, erfordras 38 öfverliggningsrum och 2 samlingsrum.

För att söka tillgodose behofven såväl för ifrågavarande postkontor och postmästaren på platsen som ock för den i Nässjö öfverliggande jernvägspostpersonalen hade generalpoststyrelsen låtit förste intendenten i öfverintendentsembetet F. G. A. Dahl uppgöra eskissritningar och kostnadsförslag till de byggnadsarbeten, som i berörda afseenden skulle erfordras. Enligt dessa eskissritningar skulle den nya och den gamla byggnaden tillhopa efter arbetets utförande komma att innefatta: i källaren till det nya huset ett rymligt postintagningsrum, der de slutna posterna kunde nattetid intagas och förvaras, äfvensom arkivkällare och tvättstuga m. m., i bottenvåningen en rymlig postkontorslokal, ett samlingsrum för tjenstemän, ett samlingsrum för vaktbetjente och sju öfverliggningsrum, i våningen 1 trappa upp postmästarebostad om fyra rum med kök, tambur och jungfrukammare samt tolf öfverliggningsrum och i våningen 2 trappor upp tjugu öfverliggningsrum. Härigenom skulle således erhållas för postkontoret behöfliga lokaler, bostad för postmästaren, som för densamma skulle erlägga skälig hyra, samt två samlingsrum och trettionio öfverliggningsrum för posttjenstemän och vaktbetjente. Det i mars månad

år 1899 uppgjorda kostnadsförslaget för dessa arbeten angåfve totalkostnaden till 84,500 kronor; men då det, enligt styrelsens förmenande, vore lämpligt att i postkontors- och öfverliggningslokalerna anordna centraluppvärmning och utesluta de för dessa lägenheter i kostnadsförslaget beräknade kakelugnar, hade till följd deraf och med hänsyn jemväl till de prisförändringar, som egt rum, sedan förslaget uppgjordes, kostnadsberäkningen nyligen reviderats, dervid kostnaden ansetts böra höjas till 99,500 kronor. Enär emellertid ändringar i den gamla byggnaden ej kunde vidtagas, förr än postkontoret fått inflytta i den nya, hade det ansetts, att kostnaden skulle kunna utan olägenhet fördelas på två år med 50,000 kronor på första året och 49,500 kronor på det andra byggnadsåret. På grund häraf och i syfte att detta byggnadsarbete måtte få genom generalpoststyrelsens försorg utföras enligt de hufvudritningar, som af Kongl. Maj:t fastställdes, hade styrelsen i anslaget till oförutsedda utgifter för år 1901 inberäknat ett byggnadsanslag för posthuset i Nässjö å 50,000 kronor.

Af nu angifna anledningar hade anslaget till oförutsedda utgifter af generalpoststyrelsen upptagits till 450,000 kronor, eller 15,000 kronor lägre än det belopp, hvartill anslaget satts i senast fastställda stater för postverket.

I fråga om anslaget till *afkortningar och restitutioner* hade generalpoststyrelsen anfört, att, enär af detta anslag bestredes, bland annat, tullafgifter för en del postpaketförsändelser från utlandet äfvensom kostnader för ersättande af förkomna eller skadade värdeförsändelser, utgifterna å anslaget naturligtvis komme att vexla år för år; och hade, enligt hvad styrelsen meddelat, dessa utgifter i runda tal uppgått:

år 1894 till	kronor	58,100: —
» 1895 »	»	60,800: —
» 1896 »	»	68,000: —
» 1897 »	»	93,900: —
» 1898 »	»	110,600: —
samt under tiden 1 oktober 1898—30 september 1899 till	»	116,200: —

För vinnande af en jemnare slutsumma å utgiftsstaterna i deras helhet, hade generalpoststyrelsen ansett berörda anslag, som för innevarande år upptagits till 87,525 kronor, böra höjas till 104,650 kronor, hvilket innefattade en förhöjning af 17,125 kronor.

Hvad generalpoststyrelsen under sistnämnda två anslagsrubriker föreslagit föranledde icke till någon erinran från departementschefens sida.

Åberopande hvad han sålunda anfört, hemstälde departementschefen, att Kongl. Maj:t måtte till Riksdagen aflåta proposition af ofvan angifna innehåll.

För genomförande af skälig förbättring af amanuensernas hos generalpoststyrelsen arfvoden äfvensom för anställande i mån af behof af ökadt antal amanuenser har Kongl. Maj:t begärt förhöjning med 15,000 kronor i det nu till 75,000 kronor upptagna förslagsanslaget till vikariatsersättning samt arfvoden åt extra biträden m. m. hos styrelsen; och inhemtas af statsrådsprotokollet i ärendet, att berörda arfvodesförbättring är afsedd att genomföras efter andra grunder och i allmänhet med lägre belopp än som föreslagits i en af ett flertal utaf amanuenserna till styrelsen ingifven framställning. Utskottet, som beträffande amanuensarfvodenas belopp ansluter sig till den uppfattning, som härutinnan uttalats af generalpoststyrelsen, och särskildt vill framhålla, att sådan höjning af dessa arfvodens lägsta belopp, som i amanuensernas framställning blifvit ifrågasatt, icke synes vara erforderlig, har emellertid ansett sig böra hemställa, att den begärda förhöjningen af förevarande anslag må af Riksdagen beviljas.

Sedan 1899 års Riksdag medgifvit inrättandet af 112 nya postvaktbetjentbefattningar, uppgår numera antalet postvaktbetjente i riket — oberäknadt en från äldre stat qvarstående vaktbetjent — till 1,050, af hvilka 450 tillhöra första lönegraden med 600 kronor i lön och 400 kronor i tjenstgöringspenningar, 200 tillhöra andra lönegraden med 600 kronor i lön och 350 kronor i tjenstgöringspenningar samt 400 tillhöra tredje lönegraden med likaledes 600 kronor i lön och 300 kronor i tjenstgöringspenningar, hvarjemte till hvarje lönegrad höra fyra ålderstillägg, hvartdera utgörande inom första lönegraden 100 kronor och inom de båda lägre lönegraderna 75 kronor. Enligt sistlidet års Riksdags i sammanhang med bestämmandet af ofvannämnda aflöningsbelopp fattade beslut skulle till första lönegraden hufvudsakligen höra vaktbetjente, anstälde vid postkontoren i Stockholm, Göteborg och Malmö, äfvensom de vid jernvägsposten tjenstgörande betjente, som äro stationerade å någon af dessa orter. Det har emellertid blifvit i statsrådsprotokollet upplyst, att sedan de 112 nya vaktbetjentbefattningarna numera blifvit tillsatta, antalet vaktbetjente, hvilka enligt de af Riksdagen fastställda grunder borde tillhöra första lönegraden, så mycket öfverstiger det af Riksdagen i nämnda lönegrad upptagna antalet af 450 vaktbetjente, att för tillämpande af nämnda grunder för aflöningen ytterligare mer än 50 vaktbetjente skulle behöfva uppflyttas från tredje till första lönegraden, och att det icke kunde med visshet för

någon längre tid förutses, i hvad mån de afsedda reglerna för placeringen i lönegrad skulle kunna uppehållas genom sådan uppflyttning i lönegrad af 60 vaktbetjente. För afhjelpande af det sålunda yppade missförhållandet har generalpoststyrelsen i sitt till Kongl. Maj:t afgifna förslag till stat för år 1901 beräknat ökning af vaktbetjentes antal i första lönegraden med 100 och föreslagit, att vaktbetjente i tredje lönegraden skulle minskas med samma antal; och har Kongl. Maj:t enligt styrelsens förslag hemstält, att för omförmälda ändamål anslaget till vaktbetjente vid postanstalterna måtte höjas med 10,000 kronor.

Utskottet, som ansett sådan höjning af förevarande anslag böra af Riksdagen medgifvas, att de af 1899 års Riksdag bestämda grunder för postvaktbetjentes indelning i löneklasser må kunna tillämpas, har emellertid icke funnit det vara ådagalagdt, att för vinnandet af detta syfte skulle för närvarande erfordras öfverflyttning från tredje till första lönegraden af större antal vaktbetjente än 60; och har utskottet fördenskull ansett det för genomförandet af en sådan öfverflyttning erforderliga anslagsbelopp böra beräknas till endast 6,000 kronor.

Utskottet har icke funnit anledning till erinran emot de föreslagna höjningarna i anslagen till aflönande af poststationsföreståndare, till aflönande af extra biträden vid distriktsförvaltningarna och postanstalterna, till ålderstillägg samt till arfvoden åt extra vaktbetjente och till hushyresbidrag för en del betjente.

Likaledes har utskottet ansett sig böra tillstyrka, att i anledning af den beräknade ökningen under år 1901 af den å postanstalterna inflytande uppbörd, å hvilken provision beräknas, anslaget till uppbörds- och frimärkesprovision må enligt Kongl. Maj:ts förslag höjas med 15,000 kronor.

I samma anslag har begärts ytterligare höjning med 35,000 kronor för beredande af ersättning åt äldre ordinarie tjenstemän vid postkontoren för den minskning i inkomst af uppbördsprovision, som för dem kunde väntas uppkomma till följd af 1899 års Riksdags beslut om tillsättande af 143 nya postexpeditörsbefattningar med rätt till andel i provisionen i den mån de blefve vid postkontoren anställda. Af statsrådsprotokollet framgår, att denna ersättning är af generalpoststyrelsen afsedd att beräknas på det sätt, att äldre ordinarie postförvaltare, kontrollörer och expeditörer skulle från ifrågavarande anslag erhålla skilnaden mellan hvad de, för helt år räknadt, komma att i provision uppbära och hvad de skulle hafva i provision erhållit, derest icke någon ny postexpeditörsbefattning å det kontor, der de tjenstgöra, hade tillkommit; och har någon anmärkning emot denna beräkningsgrund icke blifvit framstäld af föredragande

departementschefen, som emellertid ansett närmare grunder för beräkningen böra af Kongl. Maj:t fastställas.

Utskottet finner det vara med billighet öfverensstämmande, att de postförvaltare, kontrollörer och postexpeditörer, som före 1900 års ingång innehaft sina tjenster och hvilkas inkomst af uppbörds- och frimärkesprovision minskas genom tillsättandet enligt 1899 års Riksdags beslut af nya postexpeditörsbefattningar, hållas skadeslösa för denna minskning i inkomst. I fråga om beräkningen af den för sådant ändamål behöfliga ersättningen anser sig emellertid utskottet böra uttala den mening, att denna ersättning icke bör utgå med högre belopp, än att för en hvar af de ifrågavarande äldre tjenstemännen under hvarje år från och med år 1900 inkomsten af provision med tillägg af den särskilda ersättningen kommer att uppgå till samma belopp, hvartill inkomsten af provision för honom under år 1899 uppgått. Någon minskning i det belopp, hvarmed enligt Kongl. Maj:ts förslag ifrågavarande anslag skulle höjas, har utskottet likväl icke ansett sig böra föreslå.

Emot de förändringar, som af Kongl. Maj:t föreslagits dels i öfriga under omkostnadsstaten uppförda anslag och dels i anslagen till pensionsstaten och till oförutsedda utgifter har utskottet icke funnit anledning framställa någon erinran.

Den af Kongl. Maj:t för vinnande af jemnare slutsumma å utgiftsstaterna i deras helhet föreslagna höjningen i anslaget till afkortningar och restitutioner har utskottet ansett böra bestämmas till 16,125 kronor eller 1,000 kronor lägre än af Kongl. Maj:t föreslagits.

Enligt de förslag, utskottet sålunda är sinnadt afgifva — hvilka förslag i fråga om anslagens belopp afvika från Kongl. Maj:ts framställningar endast derutinnan, att beträffande anslaget till vaktbetjente af utskottet förordats allenast 6,000 kronors höjning i stället för af Kongl. Maj:t föreslagen höjning med 10,000 kronor, samt att i sammanhang härmed den föreslagna höjningen i anslaget till afkortningar och restitutioner af utskottet föreslagits till 1,000 kronor lägre belopp än det i Kongl. Maj:ts framställning ifrågasatta — skulle summan af anslagshöjningarna under aflöningsstaten komma att uppgå till 260,000 kronor och nämnda stat, sedan den genom två vaktmästaretjensters uteslutande ur staten uppkommande minskning tagits i beräkning, på det hela komma att växa med 258,600 kronor. Anslagshöjningarna under postverkets samtliga stater skulle belöpa sig till 661,225 kronor och, efter afdrag härifrån af den föreslagna minskningen i pensionsstaten och i anslaget till oförutsedda utgifter, tillhopa 16,225 kronor, ökningen på det hela komma att uppgå till 645,000 kronor; och skulle staternas slutsummor blifva följande:

aflöningsstaten	kronor	4,670,300: —
öfvergångsstaten	»	2,400: —
pensionsstaten	»	71,650: —
omkostnadsstaten	»	5,452,000: —
oförutsedda utgifter	»	450,000: —
afkortningar och restitutioner m. m.	»	103,650: —
	tillsammans kronor	10,750,000: —

Då anslaget till postverket för år 1900 är upptaget till 10,305,000 kronor, hvilket belopp utöfver staternas slutsumma, 10,105,000 kronor, innefattar en afsättning af 200,000 kronor till »fonden för posthusbyggnader», uppgår alltså den nu ifrågasatta ökningen i anslagets belopp till 445,000 kronor, och skulle, då postverkets inkomster för år 1901 beräknats till 11,590,000 kronor, inkomsterna komma att öfverstiga utgifterna med 840,000 kronor.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, hemställer utskottet,

att Riksdagen må,

1:o) medgifva, att, i enlighet med de grunder, som af utskottet här ofvan angifvits, och de närmare bestämmelser, som i öfverensstämmelse härmed kunna varda af Kongl. Maj:t fastställda, må från och med innevarande år tills vidare af anslaget till uppbörds- och frimärkesprovision utgå godtgörelse till de postförvaltare, kontrollörer och postexpeditörer, hvilkas inkomst af uppbörds- och frimärkesprovisionen minskas i följd deraf, att från innevarande års ingång nya postexpeditörsbefattningar tillkommit, och med anledning häraf höja det i postverkets omkostnadsstat ingående anslaget till uppbörds- och frimärkesprovision med förslagsvis 35,000 kronor; samt

2:o) under förutsättning af bifall till hvad utskottet under 1:o) föreslagit samt med godkännande i öfrigt af de utaf utskottet tillstyrkta ändringarna i postverkets stater, för år 1901 beräkna dessa stater till följande belopp:

aflöningsstaten	kr.	4,670,300: —
öfvergångsstaten	»	2,400: —
Transport	kr.	4,672,700: —

Transport	kr.	4,672,700: —
pensionsstaten	»	71,650: —
omkostnadsstaten	»	5,452,000: —
oförutsedda utgifter	»	450,000: —
afkortningar och restitutioner m. m.	»	103,650: —
tillsammans	kr.	10,750,000: —

och sålunda bestämma postverkets anslag för år 1901, förslagsvis beräknadt, till 10,750,000 kronor, att utgå direkt af postmedlen.

Stockholm den 9 mars 1900.

På statsutskottets vägnar:

CHR. LUNDEBERG.

Reservation:

af herrar *P. Pehrson, H. Andersson, C. Persson, I. Månsson, N. Boström, S. O. Nylander, J. A. Sjö, A. Göransson, D. Persson, O. Erickson* och *O. A. Ericsson*, hvilka ansett, att utskottet bort hemställa:

1:o) att Kongl. Maj:ts förslag, att Riksdagen måtte medgifva, att, i enlighet med de grunder, som på generalpoststyrelsens förslag blefve af Kongl. Maj:t fastställda, finge från och med innevarande år tills vidare af anslaget till uppbörds- och frimärkesprovision utgå full godtgörelse till de postförvaltare, kontrollörer och postexpeditörer, hvilkas inkomst af uppbörds- och frimärkesprovisionen minskades i följd deraf, att från innevarande års ingång nya postexpeditörsbefattningar tillkommit, icke må af Riksdagen bifallas; samt

2:o) att Riksdagen må, under förutsättning af bifall till hvad under 1:o) föreslagits samt med godkännande i öfrigt af de utaf utskottet tillstyrkta ändringar i postverkets stater, för år 1901 beräkna dessa stater till följande belopp:

aflöningsstaten	kronor	4,670,300: —
öfvergångsstaten	»	2,400: —
pensionsstaten	»	71,650: —
omkostnadsstaten	»	5,417,000: —
oförutsedda utgifter	»	450,000: —
afkortningar och restitutioner m. m.	»	103,650: —
	tillsammans kronor	10,715,000: —

och sålunda bestämma postverkets anslag för år 1901, förslagsvis beräknadt, till 10,715,000 kronor, att utgå direkt af postmedlen.

Herr *O. Larsson* har begärt få antecknadt, att han icke deltagit i förestående ärendes slutbehandling inom utskottet.

Rättelse

i statsutskottets utlåtande n:o 8.

Sid. 88,	rad. 2	uppifrån	*står:*	under de vilkor	*läs:*	under vilkor
» »	» 15	»	»	10 kronor	»	100 kronor